

Nebojme se teenagerů, jsou to naše děti

UMĚLECKÝ ŘEDITEL ZLÍNSKÉHO FESTIVALU PETR KOLIHA PŘIPRAVUJE JEHO 47. ROČNÍK A ŘÍKÁ:

* Jak probíhají přípravy na nadcházející ročník zlínského filmového festivalu?

Máme podepsané smlouvy s partnery a scházejí se mi doma kazety s filmy, z nichž už se rýsuje letošní program. Celé svátky jsem nedělal téměř nic jiného, než nakoukával filmy. Nadcházející 47. ročník, který se mimochodem koná od 27. května do 2. června, bude zasvěcen nizozemské kinematografii, vedle toho uspořádáme slovenské Filmfórum. Chceme také připomenout naši novou vlnu 60. let a k tomu pozvat řadu hostů. Retrospektivu chystáme ke stému výročí narození švédské autorky dětských knížek Astrid Lindgrenové, jubileum má i Jiří Brdečka, jehož chceme vzpomenout filmy, jako byl Limonádový Joe. Prozradím ještě, že poprvé budeme mít i autokino a letos jsme navázali kontakt také s Úřadem na ochranu osobních údajů, s nímž připravujeme osvětový program pro děti.

* Proč jste vybral téma nizozemský film?

Nizozemské snímky vyhrály v poslední době řadu cen na zlínském festivalu, naposledy šlo třeba o film Blázni. V Nizozemsku mají tradičně velmi kvalitní tvorbu pro děti a mládež, ačkoliv jejich kinematografie je v mezinárodním měřítku trochu upozaděována na úkor větších států. Vedle představení nizozemských filmů také pozveme řadu filmových osobností, například jejich známého animátora Gerrita van Dijka.

* Co vás naopak zaujalo na Slovensku, kde se téměř nic netočí?

Situace tam není zrovna příznivá pro film, ale u nás také ne. Proto tentokrát pozveme na naše Filmfórum filmaře ze Slovenska, abychom s nimi mluvili o perspektivách, jak by bylo naopak možné spolu natáčet. Chtěli bychom také udělat poctu Juliu Satinskému a malou retrospektivu herci Juraji Kukurovi. Plánujeme fotografickou výstavu známého kameramana Juraje Šajmoviče.

* Jak těžké je přitáhnout na festival hvězdy?

Je to velmi složité, do poslední chvíle nevíte, jak to dopadne. Domluvíte se s nějakou hvězdou, že přijede, ale ona podepíše na poslední chvíli účast ve filmu a všechno je rázem ztraceno. Předběžný výběr se týká desítek lidí, z nichž nakonec přijede třeba pět hvězd. Navíc Filip Albrecht, který měl z velké části zahraniční vztahy na starost, odchází k jinému, pražskému festivalu. V současné době máme ale osloveno několik velmi zajímavých hostů.

* Sám jste před rokem založil malou distribuční firmu Kinofa, s kterou uvádíte oceněné filmy ze Zlína do naší distribuce. Jakou s tím máte zkušenost?

Rád bych podotknul, že jde o jeden ze satelitních projektů zlínského festivalu. Kinofou bychom se rádi zasloužili o to, aby se promítané filmy z festivalu dostaly k dalším divákům a do distribuce. Ale jsme na začátku, zatím děláme všechno sami, takřka na koleně, bez grantů a podpor, z vlastních peněz. Chtěli bychom divákům nabízet něco nového.

* Má ale podobná distribuce šanci na úspěch?

My se domníváme, že ano, protože v Česku máme distribuci zaměřenou především mainstreamově. Diváci se chodí do kina především pobavit a oddychnout si a vedle toho se profiluje klubová distribuce pro studenty, jakou představují například kina Aero nebo Světozor. S Kinofou se proto snažíme zaplnit mezeru, která tady je, a oslovit středoškoláky a děti kolem deseti let. Nebráníme se ale ani zajímavým filmům pro vysokoškoláky a rodinného diváka. Dramaturgie se odvíjí od zlínského festivalu.

* A chodí na vás teenageři?

Kategorie teenagerského filmu je poslední dobu definovaná známými komediemi, zatímco my distribuujeme přece jenom specifické tituly, jako byly evropské snímky O dvě slabiky pozadu a Modrooká Polly - ty se jí vymykají, a snad i proto to nemají u běžného diváka snadné. Náš film by měl mít vedle toho, že baví, i poselství. Ale na jednoduchou otázku je jednoduchá odpověď: je strašně těžké dnes distribuovat film v kinech, konkurence je velká a diváků spíše ubývá. Mám ale radost, že ve Zlíně jsou sály stále plné, a tak nechci zatracovat žádné diváky. Uvádění filmů do kin je běh na dlouhou trať.

* Jací jsou podle vás teenageři v době internetu a nových médií? Nemáte pocit, že starší generace jim vůbec nerozumí a že se jich spíše bojí?

Za prvé bychom se neměli bát teenagerů, protože jsou to naše děti. Za druhé, naším úkolem by mělo být se s nimi domluvit a spíše jim pomoci. Jsou přece takoví, jaké jsme si je vychovali.